

הספדים בהלוויה:

האב אבי: "ההשכמה שלי היום בבוקר היתה מדפיקות בדלת בשעה 5:00. אני מסתכל דרך העינית - שלושה קצינים עומדים. כשהתקבל לסיירת גבעתי הוא הרגיש שם בית שני, חברים שהיו חיבור מושלם. ברק היה איש של צוות וחברים.

היו בצוות חברים מהקיבוץ ומהמושב ומהעיר, הם היו כמו משפחה קטנה, נוסעים לסקי ביחד, נפגשים במושב, ובקיץ היו ישנים במזרנים בדשא בעולש, ועוזרים לכל חבר מהצוות שנקרא לבעיה. ילד כל כך מוכשר וצנוע, סיים הכל בהצטיינות. מעולם לא אמר לנו עד שהיינו מוצאים את התעודה שלו, כי הבין שגם צריך לשתף את ההורים.

כשסיים את המסלול בסיירת גבעתי המפקדים ביקשו ממני לכתוב משהו לברק שיקריאו בטקס. כתבתי שאם אלוהים היה מבקש ממני לבחור את התכונות של הבן שאני רוצה לעצמי הייתי מתבייש ומרגיש לא הגון לבקש את כל התכונות שהתברך בהם. ברק, היית בן מושלם - מי ימלא את כל החלל הזה? אלוהים אתה גדול, אני לא רוצה להתערב, רק תעשה שיהיה קצת פחות כואב בנשמה שלי. אני אומר מהלב שכל החטופים יחזרו בריאים לבית שלהם אמון, וכולם יחזרו לבתים, ואנחנו נבוא לראות את הכלניות שלהם בדיוק בזמן הזה בעוד שנה עברית.

מעולם לא ביקשת כלום. עשה הכל כמו שכתוב בספרים. ביום כזה ברק היה יוצא החוצה והולך לגלוש בים. בפעם האחרונה שיצא לחופשה רציתי לבוא לבקר – אבל הוא נסע לירושלים. היה ילד מוכשר וצנוע. אני רוצה שיחזירו את החטופים וישקמו את העוטף ואנחנו נבוא לראות את הכלניות בעוד שנתיים".

אימו יפה, ספדה לו: "ברק, ברקו, בני, בכורי, אהוב שלי, הכל, רק לא התואר זכרנו לברכה, ולא גיבור ישראל - כל זה לא קשור אליך, ילד שאוהב את החיים, הבן שלי, שיודע הכל ומתכנן הכל. עשית את כל החיים שלך כמו שכתוב בספר. אני מבקשת שאת השורה הזאת תמחק, פשוט תמחק אותה, אני לא רוצה את השורה, אף אחד לא רוצה את השורה הזאת. בבקשה, בן חסון, היפה ביותר בכל העולם, אם היית יודע מה הולך כאן היית מת. אף פעם לא רצית שהזרקורים יהיו עליך, אבל זה מה שיש, זה מה שיש.

עשית את הכל בשקט, אבל הכי מצוין שאפשר. אומרים שכל אחד היה רוצה לבקש לעצמו בן כמותך ואח כמותך, ודאי אבא כמותך, אבל אנחנו קיבלנו, אנחנו זכינו, אבל אלוהים זה היה כל כך קצר, הלוואי ויכולנו להמשיך ליהנות ושהעולם כולו יהנה, כי אנשים כמוך צריך לשכפל.

אתה אהבת כל כך את החיים. בכל דקה פנויה שלך, עם חברים, בכדורסל, ובגלישה, ידעת הכל, אתה יודע הכל. אין בזה היגיון שהורים יקברו את הילד שלהם, אבל אנחנו לא מחליטים כלום. תשמור עלינו מלמעלה, תשמור על נוגה שלנו, זה ההפסד הכי גדול שלה בחיים שהיא לא תזכה לדעת איזה אבא נפלא היה. סליחה, סליחה ומחילה שלא יכולנו לעשות כלום בשבילך, סליחה שהעולם הפסיד בחור כמוך. תשמור על העולם ילד, אין דברים שאסור לראות, תשמור על העולם".

האחות נועם: "ברקי שלי, הגיבור טוב הלב. איך אומרים מילות פרידה. היית הבן, האח, והאבא הכי טוב. בחרת באשה הכי יפה שיש ויחד יצרתם את נגה הקטנה,

שהיא בדיוק כמוך. לא להאמין שאתה זה ששוכב כאן בארון עטוף בדגל וטלית. תשמור עלינו".

האח אילון: "דחקתי הצידה כל מחשבה שהיתה לי מ-7 באוקטובר, אבל ברגע שאבא התקשר, הבנתי הכל. אני גאה בך בטירוף למרות שהייתי שמח להיות פחות גאה. מה שפחדתי פתאום קורה בלי הכנה. לפני ארבעה ימים ישבנו לאכול ארוחת שישי, ראיתי את הפנים שלך וסיפרת שאתה הכי בטוח בעולם. אבל אף אחד לא אמר לי שאני לא אזכה שוב לראות את הפרצוף היפה שלך.

האמת, זה לא סוד שהתקרבו בשנים האחרונות, הפכנו לאחים יותר אמיתיים, יותר מחוברים, יותר אוהבים. האח הגדול בעולם שלי, הכי טוב בעולם. יצרתם את נוגה הקטנה שלנו, שבדיוק כמוך, ברק בקטן, עם שיער בלונדיני. לא להאמין שאתה, שתמיד דאגת ושמרת על כולם, שוכב בארון עטוף בדגל וטלית. אחי הגדול ברק. אוהב המון, אחיך הקטן".

אשתו אנה: מהדייט הראשון שלנו ידעתי שזה לתמיד, ושאהבה כמו זאת שיש לנו זה פעם בחיים. תודה על נוגי, זה בול אתה. לא יודעת איך אחיה בלעדיך".

עזריאל, חברו הקרוב, ספד לו: "חברי היקר אנחנו רק בני 33. מתקשה לכתוב לך בלשון. עבר רק בשבת האחרונה חזרנו ממשחק כדורסל ואמרת לי שלא שיחקת טוב. אבל מה זה משנה. אחי היקר כבר עכשיו אני מרגיש געגוע לשיחות העומק שלנו. רק שלשום אמרת לי בוא אחי בוא נעשה סיגריה אחרונה ואמרתי לך בפעם הבאה שתצא. אני מוכן לגלגל מיליון סיגריות אפילו רק לדקה אחת איתך. אני רוצה שכולם ידעו איזה לוחם היית. היית הרף בשבילי, בצניעות בענווה באינטליגנציה רגשית בלתי נגמרת. יש לי כל כך הרבה זיכרונות ממך".